

Деветтѣ тикви напълниха каруцата. Баща и синъ пакъ седнаха единъ до другъ, и коньтъ потегли. Излѣзоха на пѣтя и се насочиха къмъ селото, което дрѣмѣше подъ жаркото слънце. По едно време чичо Никола се обърна къмъ сина си и му каза:

— Разбра ли сега, какво ти каза тиквата? Тя поникна сама и роди деветъ тикви. Хубавъ, богатъ плодъ тя ни подари. Така и всѣки човѣкъ, който се е родилъ на земята, трѣбва да каже нѣщо съ труда си на хората! Животътъ не е въ играта, а въ труда. И затова отъ малъкъ се учи на трудъ, за да станешъ полезенъ човѣкъ. Ако една тиква ражда деветъ тикви, то човѣкътъ трѣбва да свърши много по-голяма работа. Да свърти домъ, да изгледа деца, да принесе полза на отечеството си.

Костадинъ се облегна на бащиното си колѣно и продума:

— Татко, догодина ще посѣя много тикви!

— Не само тикви трѣбва да посѣешъ, но и наука да добиешъ. Много ще се радвамъ, ако единъ день ти станешъ истински човѣкъ!

— Какви сж истинскитѣ човѣци?

— Трудолюбиви, съ милостиви и щедри сърдца. Тѣ сж смѣли, честни и се жертвуватъ за доброто на роднитѣ си братя. Обичатъ родителитѣ си, вѣрватъ въ Бога, помагатъ на слабитѣ и немощнитѣ и бранятъ родната земя!

Следъ тия думи чичо Никола подкара коня, и каруцата радостно задрънка изъ сухия пѣть. Костадинъ се обърна, помилва една отъ тиквитѣ и запѣ радостна пѣсень.

Отъ тази детска пѣсень деньтъ стана по-свѣтъль, а плодната равнина по-безкрайна.

КОНСТАНТИНЪ Н. ПЕТКАНОВЪ

Кандидцето на баба Тиша

Надвечеръ баба Тиша, старата самотница, се прибра въ кжшурката си съ запретната престилка. Въ престилката си тя носѣше класове, забравени отъ жетваритѣ въ житнитѣ стърнища. Като прекоси двора, старицата седна предъ кжши и започна да рони зърната отъ класоветѣ. Нейната едничка кокошка Чернушка, щомъ видѣ стопанката си, проточи шия и почна да кълве зърната.